

ztalt az utjain.
g nagyobb uta-
atild. Kivánsá-
gy egy kis hiba
olló-féle találós
szökbe jutottak,
hát csak a har-
g majd közlöm
csikénőcs-foltot
i? Hát biz' azt
rt pecsét-tiszti-
ha tudnám is,
zárnom ebből a
s Lap«-ból, ha
seprő házi dol-
n a mama vagy
Az a kis olvasó-
Rimaszombaton
lda.” Melegen
sülését, de ada-
özlünk, mert a
endelkezési fel-
k tehát csak a
terházy Erzsé-
nas, gyógyítha-
ves leánykának
n. Természetes,
t, ami nem volt
sa ugy kívánta,
n. Rejtvénykéid
lni fogom. —
égem szomorú
ések elkerülése
nást ilyen érte-
is előttem fek-
zerencse neked
ivánságod. Más
nem kívánod,
eked juttassam
tál a nyertes?
érésed fölött s
rét. — Sturm
írásodért, mert
hanem csak
l pedig ennek
később majd
re. Kívánom,
szüleid egészsé-
jól vagyok. —
el fogom venni,
tek koronként
szíves köszön-
om, testvéreid-
mban.

diszes szín-nyo-
bekötési tábla
évi folyamából
n: Athenaeum
rencziek-tere 3.

ület.
apestén.

KIS HÍR- LAP

ISZONYU ORDITÁSSAL UGROTT FEL . . . (Lásd a 170. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

A BÜVÖS AJÁNDÉKOK,

vagy

Ibolya és Gyöngyike meglepő kalandjai.

— Mesés történet, számos képpel. —

(Folytatás.)

VIII. FEJEZET.

Az elrontott verseny.

ILUSKÁÉKNÁL mindenkinek tele volt a keze dologgal. Megvirradt a rég várt nagy nap, a Lenczi születése napja, melyre egész sereg vendég, fiú és leány hivatalos. Lesz nagy kerti ünnepély, gazdag ozsonnával és sokféle játékkal, különösen pedig érdekes versenyekkel, melyekre a fiúk, leányok mindenféle már napok óta készültek. Lenczi és Iluska a legkülönbözőbb tréfás és komoly versenyeket eszelték ki s mindenki előre örült a mulatságnak, mely nagyszerűnek ígérkezett.

A készülődésbe azonban itt is, ott is sokféle boszuság és kellemetlenség vegyült. Iluska, a mint az udvaron járkált, egy sarokban mindenféle ócska lom közt egy rokkát pillantott meg.

— Furcsa! Honnan kerül ez ide? Soha nem is láttam.

Utána nyult (Lásd a képet a 164. lapon) de hirtelenében úgy megszurta rajta a kezét, hogy csak nagy sokára birta a vérzést elállítani.

— Ejnye no! Ez már boszantó! Még bizony nem is fogok délután részt vehetni a játékban.

Talán még inkább boszankodott Janka, aki a szomszéd városból szintén eljött a mulatságra és egy nénijénél volt szállva. A szobájában üvegcsét talált e fölirással: »Tündéri szépség-balzsam«, hiú kis lány létére bekente vele az arcát, de ó! mi

lett belőle! Csupa pörsenés és pattanás lett az arca, mintha himlős volna.

— Jaj, hisz ez rettenetes! Egészen el vagyok csuftva! Nevetni fognak rajtam.

Béla meg, mikor már utban volt a mulatságra, ugyancsak ámult-bámult, a mint a zsebébe nyúlt és elővette a három tojást, mely az egyik játékhoz szükséges. Ugyanis tréfás tojás-táncz is volt tervben és mindenki három tojást tartozott magával hozni. Béla, amint utána nézett, nem törtek-e össze a zsebében, csodálkozva látta, hogy az egyik tojás nem fehér, hanem aranyos sárga.

— Hát ezzel a tojással ugyan mi történt? Mintha nehezebb is volna a többinél... Furcsa... Nem vettem észre, mikor zsebre dugtam... No, mindegy, tojás hát tojás.

Mindenféle történt valami, a min csodálkoztak vagy boszankodtak. Mintha gonosz manó incselkedett volna a faluban.

Legnagyobb busulás mégis csak abban a rozoga házikóban uralkodott, ahol Ibolya és Gyöngyike öreg anyókák képében tanyáztak. Szomoruan, elgondolkozva ültek a küszöbön s néha-néha kérdőleg néztek egymásra, aztán mindig busan feleltek egymásnak:

— Még nem jutott semmi az eszembe. Nagy idő mulva Ibolya így szólt:

— Cseréljünk. Te gondolkozzál azon, hogy ki lehet az a mi ellenségünk, én pedig majd azon töröm a fejemet, mi lehet a neve annak a tündér testvérünknek, aki segíteni tudna rajtunk.

— Jól van.

Törte, erősen törte mindegyikök a fejét a maga feladatán, de mikor már a dél is elmúlt, Ibolya bágyadtan szólt:

— Hiába, mind hiába! Nem bírom kitá-
lálni, ki lehet az a mi ellenségünk.

— És én sem tudom, ki az a böles
tündér testvérünk.

— E nélkül pedig ki nem gázolunk a
bajból. Itt az emberek közt semmit sem
tehetünk, tündérhonunkba meg vissza nem
térhetünk!

— Talán eljön még egyszer a kék ma-
dárka és megmondja,

— Ki tudja! De hát várjunk!

Vártak s nem sokára láttak is egy
madarat, mely az ut tulsó oldalán egy
alacsony fára röpült. Eleinte megörültek,
de az örömük nem tartott sokáig.

— Csak szajkó madár, szólt Ibolya.

— Kiállhatatlan jószág, tevé hozzá Gyön-
gyike. Mindig csak azt fecsegi, amire
mások tanítják.

Kevéssel utóbb néhány fiu és leány
közeledett az uton, vígan és hangosan
beszélgetve kerti mulatságról, versenyekről.

— Gyöngyikém, ma van az a multság,
a melyre megígértük a segítségünket a
versenyzőknek. Oda kellene mennünk.

— Ó, de hát mivel segítünk, mikor
elvesztettük a bűvös ajándékokat! Inkább
ne menjünk!

A gyerekek épp a kapu előtt haladtak
el.

— Ni, szajkómadár, szólt egyikök. Talán
azoké az öreg anyókáké, akik itt laknak.

— Miféle anyókák? kérdé egy idegen
gyermek.

— Két eszelős vén anyóka lakik itt.

A fán ülő szajkó ismétlé:

— Két eszelős vén anyóka, Ibolya és
Gyöngyike.

— Lám, még a madarak is azt csiripelik.

S a gyermekek kaczagva mentek odább.

Ibolya és Gyöngyike izgatottan ugrot-
tak föl.

— Ó, ez már szörnyűség! szólt Ibolya.
Ide jöttünk az emberek közé, hogy a gyer-
mekek boldogítói legyünk és azt értük el,
hogy csufolnak!

— Ezt nem tűrhetjük! Menjünk oda a
kertbe és védjük magunkat.

— Jó lesz. Ám előbb lássuk, mi történik
ott, de úgy, hogy ők ne lássanak minket.

Megrázkódtak és eltűntek, helyettök két
kis madár röppent föl a küszöbről és szállt
az urasági nagykertbe, egy nagy fára, mely
alatt a gyermekek nagy csoportban élénken
vitakoztak.

— Az mindegy, milyen színű a tojás!
kiáltá Béla.

— Az persze mindegy volna, szólt Elek,
egy tüzes szemű, izmos fiu. De az nem
mindegy, hogy akkor sem tört össze, mikor
rátapostál.

— Nem taposhattam rá...

— De igen, jól láttam.

— No, lássuk azt a tojást, szólt Lenczi.

Kezébe vett egy sárgás tojást és a fa
törzséhez ütögette.

— Hát persze hogy ez nem igazi tojás,
hanem érczből való... talán réz... Ni,
össze sem lehet törni.

— Ez csalás! Ez nem járja! kiálták
mind nagy zajjal összevissza.

Fönt a fán a két madárka halkán, de
izgatottan csicssergett.

— Ibolya, kedves testvér, én mintha
ráismernék arra a tojásra...

— Én is... Hiszen ez a mi kincseink-
ből való... az a tojás, melyet az arany-
tojó csodatyuk rakott...

— És az a fiu nem tudja... de hogy
került hozzá? Ő volna az a gonosz ellen-

ségünk, a ki megrabolt és aki ellen résen köll lennünk?

— Az nem lehet . . . közönséges diágyerek.

Lent a gyermekek ezalatt valamiképen megbékültek.

— De higyjétek el, én nem tudtam, hogy ez nem közönséges tojás . . .

— Jól van, hát elhisszük, de a jutalmat nem kapod meg, mondá Lenczi.

— De akkor a tojástáncznak nincs is nyertese, szóló Iluska.

— Hát nincs. Kárba vészett az egész, mondák a többiek bosszusan.

— Hagyjuk már no, szóló Lenczi. — Most következik a versenyfutás. Ez a fa a célpont.

Jó messzire a fától öt nagy fiu állt sorba, aztán az adott jelre futásnak eredt.

UTÁNA NYULT . . . (Lásd a 162. lapon.)

— Elek az első! Elek a győztes! kiálták azután, amint a fához értek.

— Ó persze! Talán bizony nem én értem be elsőnek? kiáltá egy sugár növésü fiu, aki lihegve és kipirult arczzal állt néhány lépésnyire Elek előtt s zekéjét, melyet levetett, a karján tartotta.

Szavaira nagy nevetés támadt.

— Ugyan ne bolondozz, Karcsi! Hiszen te nem is futottál. Innen a fa mögül léptél most elő.

— De már az ilyen gyanusitást tréfából sem tűröm, kiáltá Karcsi hevesen. Hogyne futottam volna? Az indulásnál Lenczi mellett álltam.

(Folytatása a 166. lapon.)

. Szám.

zi. —
z a fa

u állt
tásnak

apon.)

rcsi!
a fa

réfá-
esen.
isnál

ILONKA . . . UTÁNA ROHANT. (Lásd a 166. lapon.)

(Folytatás a 164. laphoz.)

— Mellettem ugyan nem álltál, mondá Lenczi. Nem is láttalak a sorban. Még csodálkoztam is, hogy mint jó futó nem jelentkeztél a versenyre.

— De ha mondom, hogy ott voltam! Épp hogy idejére érkeztem, mert otthon elhányódott a zekém és sokáig kerestem, de nem találtam, hát ezt az ócska zekét kaptam magamra; de olyan nehéz, hogy nem viselhetem. Nem is tudom, honnan került a szobámba.

Főnt a két madárka ismét izgatottan csicsergett.

— Gyöngyikém, én mintha ismerném azt a köntöst.

— Hogyne, Ibolyám! Hiszen az is a mi kincseinkből való . . . a láthatatlan köntös: aki fölveszi, az láthatatlanná válik. De hogy került ehhez a fiuhoz?

— Ő azt mondta, hogy maga sem tudja. Akkor hát az a mi titkos ellenségünk juttatta hozzá. Ő, már sejtem is, hogy miért! A mi drága bűvös ajándékaink csak bajt okoznak!

Lent a fiuk bizony közel álltak hozzá, hogy hajba kapjanak. Mert Karesi nem tágitott, hogy őt illeti a díj, a többiek ellenben csalással vádolták. Már-már ököltre mentek volna, ha Lenczi közbe nem lép.

— Hagyjuk el no, fiuk! Ne rontsátok el az ünnepemet. Hát a versenyfutás is kárba veszett. Most következik a kerékpárverseny. De most aztán mindenki jól vigyázzon, hogy minden rendben menjen véghez!

Három fiu és két leány indult ebben a versenyben. Ugyancsak iparkodott mindegyik, de már kezdettől fogva látszott, hogy Lenczi lesz a győztes, ő karikázott mindig legelől.

Főnt a fán a két madárka most még izgatottabban csicsergett.

— Nézd, Ibolya, ez a Lenczi fiu, aki a mese-könyvek elégetésével riogatta a testvérét, és győzni fog, mert a lábán van egyik kincsünk, a bűvös czipő, mely a széllel versenyt fut.

— Pedig mi nem adtuk neki. Nem juthatott igaz uton hozzájuk, tehát nem is szabad győznie. Meg kell akadályoznunk.

A két madárka leröppent a fáról s a következő pillanatban egy öreg anyóka nagy hadonázással sietett a versenypályára.

Iluska, aki közel állt, utána rohant. (Lásd a képet a 165. lapon.)

— Nénike, ne menjen oda! Ne álljon a versenyzők utjába!

A versenyzők egyre közelebb értek, erős csöngetéssel adtak jelt, végre kiáltozták is:

— Félre az utból! Mit akar ott? Félre!

De az anyóka nem állt félre, sőt ott termett mellette a másik is és mindkettő hadonázott, kiabált:

— Megálljatok! Nem szabad tovább mennetek!

És úgy elállták az utat, hogy a versenyzők beléjük ütköztek és egymásra buktak. Dühösen ugrottak talpra és rettenetes haraggal fogták körül a két anyókat.

— Mit akarnak? Mit állnak az utunkba? Mit rontják a versenyünket? kiáltá Lenczi hevesen.

— Ki kell kergetni őket! kiáltá Béla. Ez már mégis szörnyűség, hogy ez a két vén boszorkány mindig elrontja a mulatásunkat!

— Ki velök! Pusztuljanak! kiálták mind a többiek dühösen. Takarodjanak! És jó lesz, ha a faluból is elhordják magukat, mert különben kiverjük a határból!

És kicsibe mult, hogy most mindjárt meg nem verték a két anyókat, akik azt sem tudták, merre védekezzenek a sok felbőszült gyerek ellen. Nem is tehettek egyebet, mint hogy gyors futásnak eredtek, miközben a dühös fiuk bizony egy-egy követ és rögöt is dobtak utánok. Futottak, oly sebesen, hogy szinte csodálkozott, aki látta. Kifutottak a faluból, túl a mezőn, be az erdőbe és itt is még nagy darabon. Itt végre megálltak és elképedve bámultak egymásra.

— Ibolya, testvérem, mi történt velünk? A gyermekek, akiknek boldogítására indultunk ki, elverték maguk közül!

— Gonosz ellenség keze játszik benne és nem ismerjük az ellenséget. Volna, aki segíteni tudna, és nem ismerjük kicsoda! A ránk bízott kincsek nélkül haza nem mehetünk, — ó, végünk van!

— Ó, mért is lázadtunk föl jó királynőnk ellen, mért nem hallgattunk bölcs szavára! Boldogan élhetnének tündérhonunkban s nem sujt ilyen keserű tapasztalás!

Ibolya föluggott és megölelte Gyöngyikét. — Micsoda szót mondtál most ki! Gyöngyikém, testvérem, ne csüggedj! Már tudom, ki lehet a megmentőnk, csak az kell, hogy rátaláljunk! (Folyt. köv.)

VAD LACZI RAJZAIBÓL.

— A czirkuszban. —

(Képpel a 168. lapon.)

MAGYAR ember áll a szavának és így nagyon természetes, hogy sokféle és sokféleképpen jeleskedő fiatal barátunk, Vad Laczi, nem maradt sokáig adós az ígérete beváltásával. Beküldte a »Kis Lap« számára legújabb remek rajzát, hadd gyönyörködjenek benne a kis olvasók.

Senki sem tagadhatja, hogy a czirkuszi jelenet nagy élénkséggel és hűséggel van föltüntetve. Mily dőlczegen és biztosan

tánczolnak az ügyes műlovasok a vágató lovakon. És a lovak! Nem remek mindegyik? Az egyik olyanformán pettyes ugyan, mintha szintén bohócruhát adtak volna rá s megvallom, én ilyen lovat még nem láttam; de ismerve Vad Laczi pajtás igazságszeretetét, el kell hinnem, hogy ő ilyen lovat látott.

Hát a czirkusz-igazgató az ostorral nem nagyszerű alak? A bohócok szinte megszólalnak. A nézők közt jeles ifju rajzolóknak hű arczésekben törekedett bemutatni apját, anyját, a bácsit és a nénit; csak rájuk kell nézni, már az orrukon meglátszik mindjárt, hogy atyafiak. Leginkább mesteri pedig a háttérben a nagyközönség feltüntetése. Szinte látni, mennyire tömve volt a czirkusz.

Ha mégis valaki nevetni akarna ezen a jeles rajzon, hát csak tessék, bátran megteheti. Vad Laczi nem látja és így rossz néven sem veheti.

OSZLOP-REJTVÉNY.

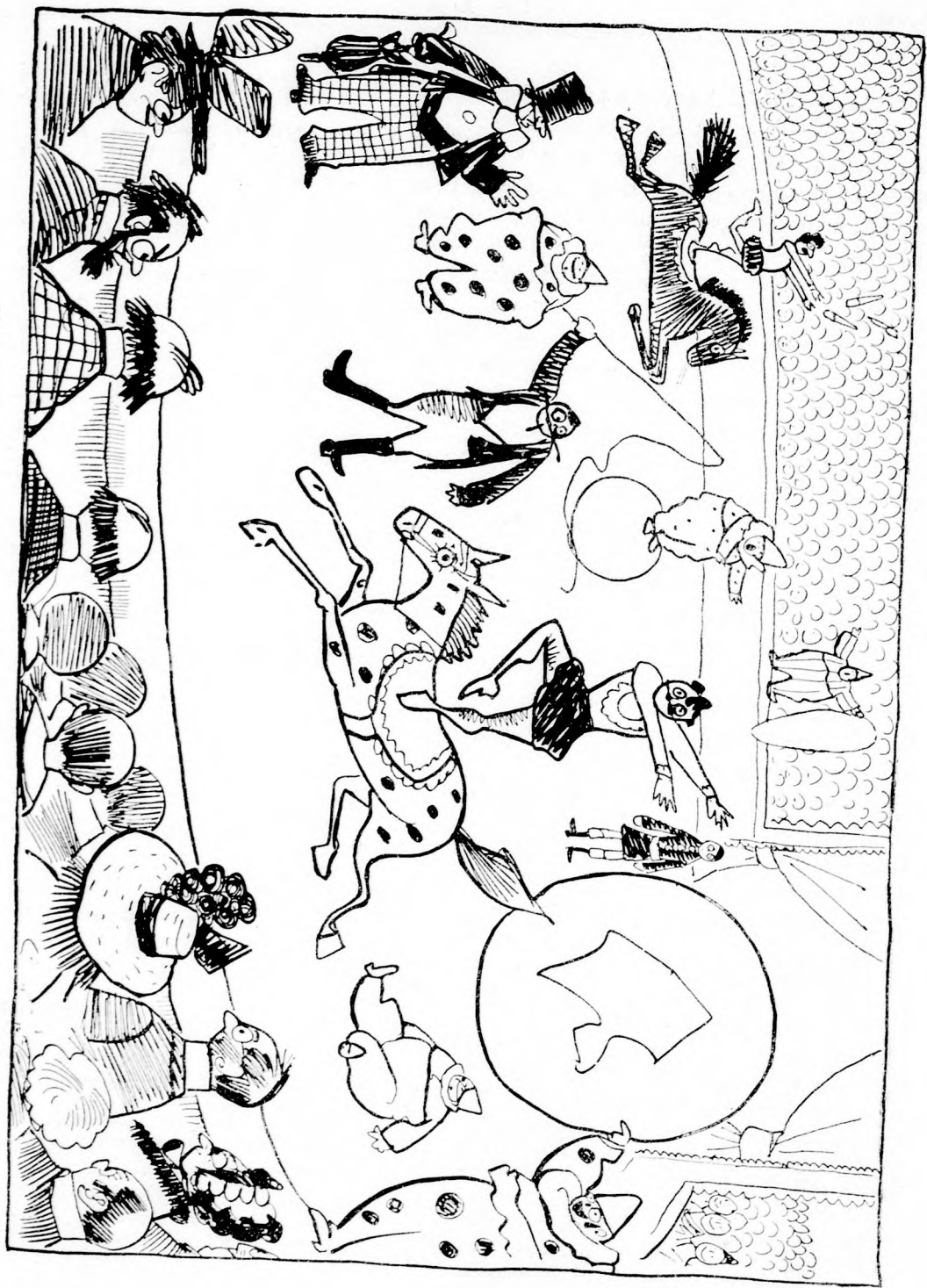
A	A	A	A	= a koponyában van;
A	A	E	E	= a ház tájának legszebb disze;
E	É	I	Ő	= mezei szerszám;
Ó	G	K	K	= ezen épül föl minden;
L	L	M	M	= férfi név;
N	P	R	R	= a beszédesnek ellenkezője;
R	SZ	T	V	= női név;

E betűk úgy rendezendők, hogy mindenik sorba a jelzett értelmű szó jutván, a vastagabb vonással jelölt koczkákba eső betűkből a Dunán túl egy kies fekvésű megyei székvárosának a neve tűnjék elő.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A hősök“.

Görög tündér-mesék, írta Kingsley Károly, angolból fordította Pulszky Ágoston. Hat eredeti könyomatú képpel, dísz-kötésben.

VAD LACZI RAJZAIKÖL. II. A özibusszau. (Ásd a 167. lapon.)

AJÁNDÉK-GYÜJTÉS.

*ARANYUNK sincs, ezüstünk sincs,
Nálunk már a krajczár is kincs,
Es még az is ritkán akad, —
Zsebünk tőle ki nem szakad.*

*Máskor nem is nagyon bántuk,
De ma nagy hiányát látjuk:
Ajándékot kéne venni,
Vele a mamát meglepni.*

*Ma van az ő neve napja,
Ajándékot sokat kap ma
S mi köszöntsük üres kézzel,
Őt, ki jól tart tejjel-mézzel?*

*Nem! Nem vallunk ilyen szegyet,
Ez a hímes mező megment,
Dus kincseiből ad ő nekünk:
Egy kosár virágot szedünk.*

EGY ÓSKORI HŐS KALANDJAI.

— Ó-görög rege. —

(Képpel a czimlapon és a 172. és 173. lapokon.)

AZ ádriai tengerben van egy kis sziget, amelynek Ithaka a neve. Jelenték-telen darabka föld mai nap, de hajdanában réges-régen, több ezer esztendővel ezelőtt híres és nevezetes volt, mert ott élt és uralkodott Ulisszes király, a hajdankori görögök egyik leghatalmasabb és legfortélyosabb hőse.

Nagy háborút folytattak a szövetkezett görög fejedelmek messze Ázsiában, ahol tíz esztendeig ostromolták Trója várát és

végre, éppen Ulisszes fortélyja segítségével, el is foglalták és elpusztították. Aztán, zsákmánnyal megrakodva, haza tértek, örvendezve, hogy oly hosszú idő multán ismét megpihenhetnek házi tűzhelyöknél.

Ulisszes is utra kelt a maga vitézeivel. Tizenkét hajóval indultak el, bizakodva, hogy rövid pár hét múlva otthon lesznek; de hajh! a hetekből esztendők lettek, küzdelmekkel, veszedelmekkel teli esztendők és csak kevesen jutottak vissza szülő házukba.

Alighogy a tizenkét hajó kiért a sik tengerre, nagy vihar keletkezett. Több nap és több éjjel dühöngött a rettenetes fürge-

teg, hánytá-vetette a hajókat és mikor végre lecsöndesült a szél, azt vették észre hogy száraz föld közelében vannak ugyan, de egészen idegen, ismeretlen tájon. Gyönyörű vidék volt, csupa árnyas liget és virágos mező, tehát kikötöttek és Ulisszes három vitézt küldött beljebb az országba, hogy nézzenek szét és hozzanak hírt, miféle nép lakik ott. A három vitéz nagyon barsátságos, vendégszerető emberekre talált, akik egy sajátos gyümölcsessel táplálkoztak s ezzel vendégelték meg a három idegent is. Alighogy a vitézek ettek a gyümölcsből, elfelejtettek mindent: hazájukat, királyukat, kötelességöket, minden nemes törekvést és nem gondoltak egyébre, csak a jelenre és mulatságra, gyönyörűségekre. Nem is tértek vissza, hogy hírt adjanak. Amde Ulisszes, mikor már nagyon sokáig elmaradtak, utánok indult. Őt hiába kínálta a bűbajos gyümölcsessel, hiába csábította az a kilátás, hogy itt örökös vigszágban élhetnének. Ellenállt a kísértésnek s a három vitézt, aki nem akart többé hazatérni, erővel elvitette a hajókra, aztán gyorsan odább eveztek a szép, de veszedelmes vidékről.

Sokáig eveztek a végtelen tengeren s végre ismét szárazföldet láttak, de ismét egészen ismeretlent. Juhnyájuk legeltek a parton, füst is szállt föl egy helyen.

— Valaki lakik ezen a tájon, mondá Ulisszes a vitézeihez. Magam megyek oda néhány vitézzel és kikémelem, jó barát vagy ellenséges nép-e. Ti többiek maradjatok addig itt a hajókon.

A mint Ulisszes és társai a partra értek, óriási barlangot láttak, melynek közelében juhok és kecskék legeltek. A barlangban nem volt senki, de hogy lakik ott valaki, arról az első tekintetre meggyőződtek, mert a barlang falainál óriási sajtok voltak fölhalmozva és hatalmas dézsák álltak, tejjel megtöltve.

Még alig néztek körül, hát egy óriási alak jelent meg a barlang szájánál, nagy rakás tüzelőfával a hátán. Meghökkenk Ulisszes, mikor az óriást megpillantotta és

látta, hogy annak csak egy szeme van, még pedig a homloka közepén. Ebből mindjárt tudta, hogy az óriás a rettentő erejű és kegyetlen Cziklop nemzetségből való. Menekülni már késő volt, Ulisszes tehát elbujt társaival a barlang mélyébe, reménykedve, hogy később talán majd valamiképen ki-
osonhatnak.

Az óriás, kinek Polifém volt a neve, ledobta a fát, aztán először is egy óriási sziklát hengerített a barlang szájához, úgy hogy onnan senki sem mehetett ki. Aggódva látta ezt Ulisszes, de még nagyobb lett az aggodalma, mikor az óriás, miután megfejté a barlangba terelt juhait, tüzet gyujtott, hogy a vacsoráját megfőzze. A föllobogó láng fényénél mihamar észrevette az idegeneket és menydörgő hangon kérd tőlük, kicsodák és mit keresnek itt?

Ulisszes előszedte minden furfangját és a legnagyobb ékes-szólással beszélt el szerencsétlen hajózását. De Polifém csöppet sem indult meg a szép szavakra, hanem kijelentette, hogy mindnyájukat fölfalja. Mindjárt meg is ragadott két vitézt, egy-egy ökölcsapással megölte és aztán fölfalta őket. Megivott rá két vagy három dézsa tejet, aztán lefeküdt és elaludt.

— Most megölhetjük, sugták a vitézek. De Ulisszesnek több esze volt.

— Azt nem tehetjük, mert azzal még nem szabadulnánk meg. Azt az óriási sziklát, melylyel a barlang el van zárva, nem bírjuk eltolni, itt vesznénk. Tudok én jobbat.

Kegyetlen volt a terv, amelyet Ulisszes kigondolt, de hát egy csöpp kedvet sem érzett hozzá, hogy magát és társait fölfalassa. Elővettek egy nagy karót, hegyesre faragták és a még izzó parázsban megtüzesítették, aztán ovatosan oda lopóztak az alvó óriáshoz és kiszurták a szemét. Iszonyú ordítással ugrott föl Polifém, (Lásd a képet a czimlapon.) dühöngve kereste a támadóit, de ezek persze most már könnyen kikerülték a vak óriást, aki végre belefáradt a tapogatózásba.

— Azért még sem menekültök, kiáltá. Mindnyájatokat megeszlek!

Mikor kívülről a madarak dala már jelezte a reggelt, a vak óriás félre hengerítette a barlang szájától a sziklát, hogy kieresse a juhait legelőre. De oda állt a nyiláshoz és minden juhot megtapogatott, nehogy ezek közt a foglyok is kiszökjenek. Ámde a fortélyos Ulisszes kifogott rajta. Kiválogatta a legnagyobb és legerősebb juhokat, hármásával egymás mellé kötözte és ezeknek a hasa alá a juhok gyapjába kapaszkodott, úgy hogy az óriás hiába tapogatózott fönt a juhok feje és háta fölött. Ilyen módon Ulisszes szerencsésen kimenekült összes társaival a veszedelmes barlangból.

Még ekkor sem mult el egészen a veszedelem. Mert Polifém csakhamar észre vette szökésöket és hallotta a tenger felől az evező csapásokat, a mint elhajóztak. Nagy szikladarabokat dobált a hang irányában utánok, de mivel vakon még sem czélozhatott jól, a szikladarabok nem érték a hajót és Ulisszes végre kijutott hajóival a sík tengerre.

Egy ideig baj nélkül hajóztak s egy szigetre jutottak, a melynek Aeolia volt a neve. Ennek a királya igen barátságosan fogadta és meg is vendégelte őket, mikor pedig több hét multával ismét hajóra szálltak, nagyon becses utavalót adott Ulisszesnek. Aeolia királya ugyanis azt a bűvös hatalmat bírta, hogy parancsolt a szeleknek. Mikor tehát Ulisszes utrakelt, Aeolia királya minden gonosz szelet tömlőkbe kötve rabbá tett, csak a kedvező szeleket hagyta szabadon. A fogoly szeleket átadta Ulisszesnek és figyelmeztette, hogy senki se nyuljon hozzájuk és csak akkor eresszék azokat szabadon, mikor már haza értek Ithakába.

El is jutottak már szülőföldjük közelébe, már örvendezve üdvözölték a sziget parti szikláit, már csak rövid idő kellett, hogy kikössenek. De épp akkor néhány kíváncsi vitéznek nem volt nyugta, mindenkép tudni szerették volna, mi van azokban a töm-

lőkben. Kioldották — s a gonosz szelek kiszabadultak. Roppant szélvész és fürgeteg keletkezett s kisodorta a hajókat a sík tengerre, megint ott hányódtak, maguk sem tudták hol. Végre megőrültek, mert ismét szárazföld közelébe értek, — de vesztőkre! Gonosz óriások laktak ott, kik roppant szikladarabokat dobáltak a hajókra, úgy hogy a tizenkét hajóból tizenegy elmerült és mindenestől odaveszett. Csupán az az egy hajó menekült, amelyen Ulisszes volt.

Megszomorodva bolyongtak tovább a tengeren s nagy sokára ismét partot értek. Ulisszes kiküldte egyik ügyes vitézét, Eurylochust, hogy vagy husz fegyveres társsal kémlelje ki az országot. Ezek nem sokára gyönyörű kerthez és palotához értek és itt egy csodaszép tündéralak, Circe nevű, rendkívül nyájasan fogadta őket; csábító kedvességgel hívta mindnyájokat lakomára és be is mentek, csak Eurylochus élt gyanupörrel. Nem hiába. Mert akik bementek és lakomáztak, azok megjárták: Circe egyszerre csak feléjük sehintott varázsvesszejével s így szólt:

— Válgatok mindnyájan sertésekké!

És rögtön sertésekké váltak, rőfögve futottak az ölba.

Eurylochus, miután kint sokáig hiába várt társaira, aggodva tért vissza Ulisszeshez és elmondta, hogy alkalmasint baj érte a vitézeket. Ulisszes rögtön fölkerekedett, hogy segítségökre menjen s utközben egy emberrel találkozott, aki azonban nem volt más, mint az Ulisszeset kedvelő Merkur isten. Ez mindent tudatott Ulisszessel s egy füvet adott neki.

— Ha Circe téged is meg akar vendégelni, hogy aztán állattá változtasson, nyeld le először ezt a füvet. Akkor az ő italainak és varázsvesszejének nem lesz hatásuk fölötted.

A bűbajos Circe csakugyan nagyon nyájasan fogadta Ulisszeset is és megvendégelte; de Ulisszes nem feledkezett meg a titkos óvószerről, előbb a füvet nyelte le, aztán félelem nélkül poharazott. Egyszerre csak fölállt Circe, abba hagyta

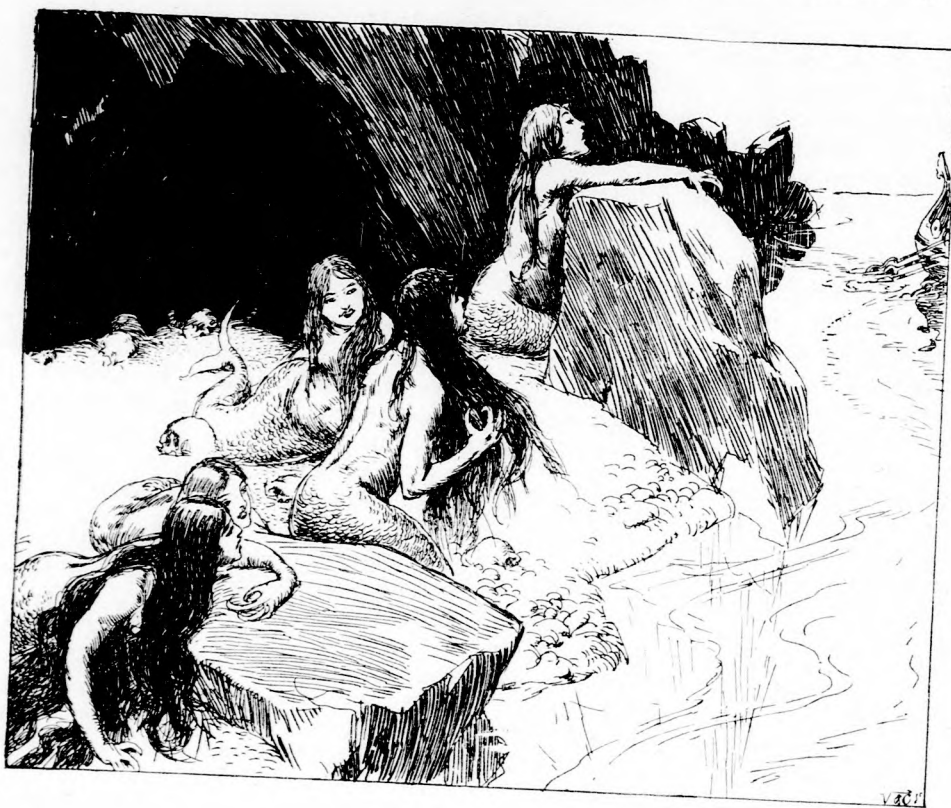
nyájaskodását, megsuhogtatta varázsvesszejét és kajánul mondá:

— Változzál te is sertéssé és menj társaidhoz az ólba!

De bizony ebből, nagy csodálkozására, semmi sem lett. Ulisszes nem változott át, hanem fölugrott, kirántotta hatalmas kardját és halállal fenyegette a gonosz,

bűbájos Circeét, aki remegve kért kegyelmet, aztán fölszabadította Ulisszes vitézeit a varázslat alól, úgy hogy visszanyerték emberi alakjokat.

Circe aztán rendkívüli kedvességgel igyekezett jóvá tenni gonosz tettét és hosszabb ideig nagy vendégszeretettel tartotta ott Ulisszest és társait, úgy hogy

A SZIRÉNEK TANYÁJA. (Lásd a 173. lapon.)

alig is tudtak onnan elszabadulni. Végre azonban elfogta őket a honvágy s ismét hajóra szálltak, reménykedve, hogy most talán már csak haza jutnak.

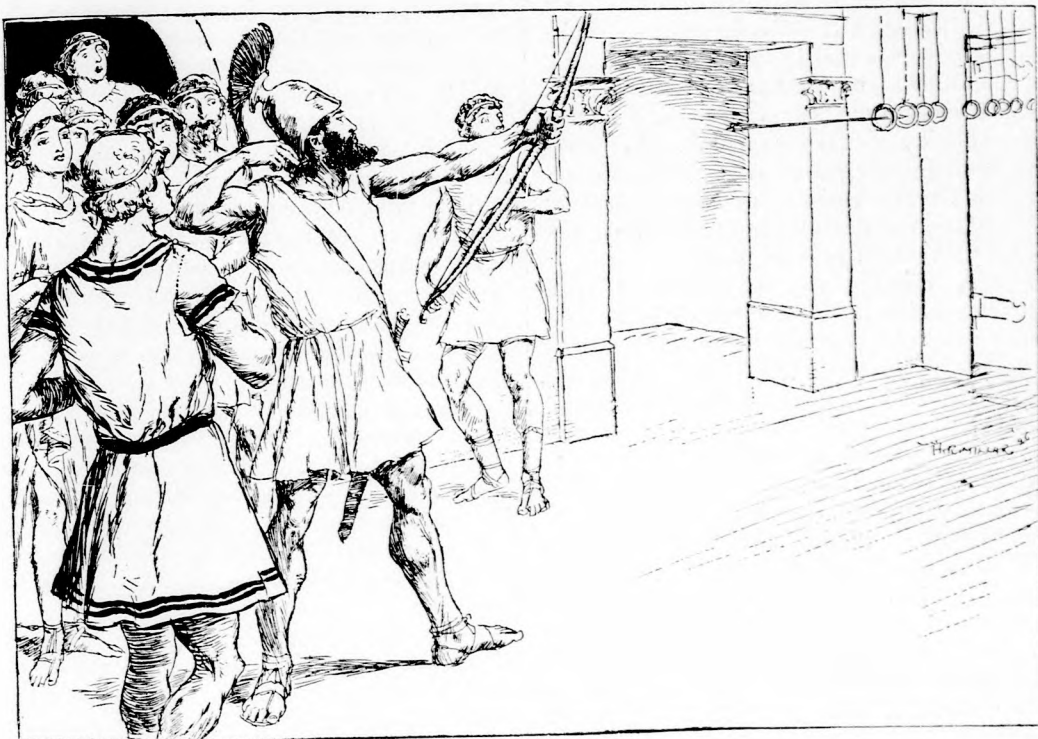
De most is hiu volt a reménykedésök, mert csak újabb sora kezdődött a veszedelmeknek.

Alig hajóztak néhány napig, aggodva vette Ulisszes észre, hogy a veszedelmes szirének barlangja mellett kell elhaladniuk. Ezek a szirének félig hal, félig nő alaku kegyetlen tündér-félék voltak, csodaszép ábrázattal és olyan bűbájos csábító hanggal, hogy aki meghallotta a szavukat, nem

tudott a hívásnak ellenállni, oda ment hozzájuk és akkor veszve volt, mert irgalom nélkül megölték és darabokra szaggatták.

Tudta ezt Ulisszes és féltette embereit is, de saját magát is. Azt cselekedte tehát, hogy viaszszal beöntötte összes vitézeinek a füleit, úgy hogy siketekké váltak; saját magát nem siketíté ugyan meg, de meg-

parancsolta embereinek, hogy az árbocfához lánczolják és ha később intene nekik, hogy oldják fel, ne ezt tegyék, hanem csak annál erősebben lánczolják oda, hogy meg se mozdulhasson. Így elkészülve hajóztak el a szirének tanyája mellett. (Lásd a képet a 172. lapon.) A hajósok, vitézek, nem hallottak semmit, de Ulisszeset úgy elbájolta a szirén-dal, hogy csakugyan inte-

... VÉGIG A TIZENKÉT GYÜRÜN. (Lásd a 175. lapon.)

getett az embereinek, oldozzák föl, okvetlenül oda kell mennie a szirénekhez. Ámde vitézei az előbbi okos parancs szerint cselekedtek, még erősebben megkötözték, bármennyire dühöngött is. Haragja persze nem sokáig tartott, mert a hajó mindinkább távolodott a veszedelmes parttól s végre már se látni, se hallani nem lehetett a sziréne-

ket. Ekkor a legények kiszedték a fülükből a viaszt, föloldozták vezéröket s örvendő veztek odább.

Nem örvendeztek sokáig, mert csakhamar újabb veszedelem várt rájuk. Két óriási szikla közt kellett elhajózniok. Az egyik sziklának Charibdis volt a neve s e szikla tővében a víz oly iszonyatosan ka-

vargott és örvénylett, hogy amely hajó oda jutott, az menthetetlenül veszte, elmerült a tajtékzó sistergő hullámok közt. Ám ha a hajós a szemközti szikla közelében akart elhaladni, ott meg egy rémes szörnyeteg leste a szikláról. A hat fejű, tizenkét lábu szörnyetegnek Scylla volt a neve. Lesben állt most is. Ulisszes szembe akart vele szállni, hajításra készen tartotta a dárdáját, de hasztalan. A magasból hirtelen hat szörnyü karmos kéz nyult le s hat vitézt ragadott fel a hajóról, — végök volt a szegényeknek!

A többiek elbusultan eveztek odább. Napok múltán egy szigethez értek s nagyon megörültek, amint partra léptek. Kövér nyájak, csordák legelésztek a mezőkön s a kimerült, kiéhezett hajósok egymást biztatták:

— Itt jó sültet szerezhetünk. Levágunk néhány juhót és szarvas-marhát.

— A világerő se merjétek tenni! tiltá Ulisszes, aki már tudta, miféle sziget ez. — Ezek a nyájak, csordák Héliosnak, a napistennek vannak szentelve s jaj annak, aki hozzájuk merne nyulni. Elérné az istenek haragja!

Megszéppentek a vitézek és megfogadták, hogy nem bántják a szent barmokat. De mikor egyszer Ulisszes aludt, a vitézek nem bírtak ellenállni a kísértésnek, levágtak több darab szarvasmarhát, megsütöttek és jóízűen lakomáztak. De a büntetés nem késett sokáig. Amint ismét folytatták utjokat, nagy vihar tört ki, a hajó elsüllyedt s mindnyájan oda veszte, csak Ulisszes maga menekült meg olyképen, hogy néhány deszkába kapaszkodva uszott a tengeren.

Egész hajó-hadából, összes seregéből már csak ennyi volt meg: ő maga, néhány szál deszkán!

Kilencz napig hanyódott így a tengeren és már-már végkép kimerült az éhség és szomjuság miatt, mikor ismét egy szigetre jutott. Ezen a szigeten is egy bűvös tündér, Calypso uralkodott, a ki nagyon nyájasan fogadta a hajótörött bolyongót, jól is tartotta de haza bocsátani nem akarta. A bus Ulisszesnek pedig annyi visszontag-

ság után nem kellett se lakoma, se mulatság, csak arra vágyott, hogy még egyszer valamikor haza kerüljön. Azt sem tudta, él-e még hűséges felesége Penelope és egyetlen fiók, Telemek.

Nagy sokára mégis megengedte Calypso, hogy Ulisszes odább utazzék. Ulisszes maga rótt össze egy kis bárkát s ezen neki indult a végtelen tengernek. Majd három hétig hanyódott a hullámokon, ekkor nagy vihar tört ki s a gyöngö bárka elmerült. Megint csak egy szál deszkába kapaszkodva uszott a tengerben, de szerencsésen kivergődött egy ismeretlen szárazföldre, a melynek Alcinous király volt az uralkodója. Ez barátságosan fogadta a bolyongó hőst, aki eleinte nem is nevezte meg magát, de a vitézi játékoknál mindenkit legyőzött ropant erejével és ügyességével. Mikor aztán végre mégis megnevezte magát, Alcinous király nagy tisztelettel adózott neki és hajót bocsátott rendelkezésére, hogy annyi hányatás és viszontagság után végre valahára honába jusson.

Kedvező széllel most már el is jutott Ithaka szigetére, de nem ment egyenesen királyi palotájába. Tudni akarta előbb, hányadán áll itt a világ, mi történt a hosszú idő alatt, a mig ő szerte bolyongott.

Hát, biz ott gonosz világ volt. Mindenfelől oda sereglettek nagyravágyó, erőszakos vitézek és azt mondogatták:

— Ulisszes király már rég meghalt valahol idegenben. Most hát Penelope királyné közülünk válasszon valakit, a ki férje és az ország királya lesz.

A hűséges Penelope nem akarta hinni, hogy Ulisszes meghalt, ezért folyvást odázta és halogatta a dolgot. A hatalmaskodók pedig beszálltak a palotába, ott vigadtak és lakmároztak és senki sem mert velök szembe szállani.

Ulisszes, a mint ezt megtudta, megismertette magát derék fiával, az ifju Telemekkal, aki aztán mint szegény öreg harczost vezette be a palotába, mikor az erőszakoskodó vitézek ismét lakmároztak. Gunynyal fogadták az öreget, akire senki sem ismert rá.

Mikor javában állt a lakoma, belépett Penelope királyné, kezében egy nagy íjjal és több nyilvesszővel. S így szólt:

— Jeles vitézek, mivel annyira sürgőttek, hogy válasszak közületek, aki férjem legyen és az ország királya, hát ime, már határoztam. Ez az íjj Ulisszes királynak, elveszett férjemnek az íjja volt és tudjátok, hogy ez íjjról ő a nyilvesszőt oly egyenesen tudta elröpíteni, hogy a nyilvessző végig röpült tizenkét karikán, melyek egy sorba voltak fölfüggesztve. No's, aki ez íjj hurját meg bírja huzni és a nyilat a tizenkét karikán keresztül tudja lőni, azt választom férjemnek és az ország királyának.

Örömel fogadták ezt a nagyra vágyó vitézek, mindegyik bízott benne, hogy ő lesz a nyertes. De bizakodásuk nem tartott sokáig. Egyik sem bírta az íjjat meghajlítani, a feszült hirt csak meg is mozdítani. Megfeszítették minden erejüket, de hasztalan.

Ekkor fölállt az ismeretlen harcos, hogy ő is megpróbálja. Gunyos hahotával fogadták, de mihamar torkukon akadt a nevetés. Mert Ulisszes könnyedén, mintha csak játékszer volna, meghuzta az íjj hurját s elpattantotta a nyilvesszőt, mely egyenesen végig röpült a tizenkét gyűrűn. (Lásd a képet a 173. lapon.)

Álmélkodva, megdöbbenve néztek rá.

— Ez nem lehet más, mint maga Ulisszes.

— Igen is, az vagyok, Ulisszes, az uratok és királyotok, aki élek és megjöttem és most büntetni foglak titeket, akik koronám után nyulni mertetek!

Futott a megrettent garázda had, de a legnagyobb része holtan terült el Ulisszes hatalmas kardjának csapásai alatt.

És Ulisszes aztán ismét ur lett a palotájában és még sokáig békében uralkodott.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIII. köt. 9-dik számában közölt kép-rejtvény megfejtése:

Sáros-Patak.

Helyesen fejtették meg: Ránzai Anna, Hajdu Margitka, Esterházy Erzsébetke, Engel

Rózsa, Sugár Kálmán, Joó Istvánka, Mérey Ágosta, Bogdándy Jenő, Pilz Erika és Felice, Fleischmann testvérek, Hollaky Ferencz, Gyermekek Kálmán (részben), Kocsis Gizella, Armuth Erzsike, Fuchs István, Stein Lajos, Szilágyi Rózsika, Heszke Irmus, Sier Friczike, Bachrach Mátyás, Spitzer Jolán és Fánika, Jurenák Ferencz, Koronhály Zoltán, Bólya Mariska, Goldmann Pali (részben), Fried Aranka, Császár Ferencz, legifj. Folly József, Somogyi Margit és Jolán, Czukor Gyula, Pick Imre (részben), Cselkó Lenke és Margit, Boros Emmike, Lőrinczy Mariska, Sturm Renée, ifj. Kőrösi Károly, Záborszky Mariska és Dezső, Przybilla Jenő, Herczegh Malvina, Weisz Erzsike, Balogh Andor, Benedek Dávid, Szilágyi Erzsike, Gáldonyi Mariska és Miklós, Bolyó Pálma és Károly, Winkler Edith és Margit, Vizoly Blanka, Csengeri Pista, Weisz Sándor, Számek Margit és Zoltán, Ábrahám Adrienne, Groedel Lajos, Grubits Mariska, Fáy Endre és Árpád, H. Kiss Pál, Diemár Kálmán, Kocsis Zoltán, Tömörny Jenő, Silberberg Olga, Herczeg Ilonka és Albert, Benesik Mariska, Vadas Zoltán, Berényi Irmus, Wagner Eveline (máskor ne rongyos szélű papirosra írj! *F. b.*), Kiszlingstein testvérek, Farkas Ilonka, Mariska és Laczi, gróf Degenfeld Ilka, Kis Károly, Dukesz Anna és István, Kajcsovic Ottó és Sándor, Virághalmi Juliska, Horváth Trézsike, Gyenes Pál (szívesen látlak mint a Zoltika utódját. *F. b.*), Angyal Irma, Kazy Livia, Horváth Margitka, Materny Aranka és Irénke, Masjon Márta és Vilike, Mészáros Jolánka és Matildka.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörtént, nyertes lett Czukor Gyula, Nyíregyházán, kinek a jutalom-könyvet (*»Rüstig Zsigmond, az új Robinson«,* írta *Marryat,* a magyar ifjuság számára fordította *dr. Dulácska Géza,* 94 képpel, kemény táblába kötve) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LIII. köt. 8-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Kocsis Zoltán, Diemár Kálmán, Fáy Endre és Árpád, Sier Friczike.

FORGÓ BÁCSI POSTAJA.

Török testvérek. A nagy pályázatban a »Kis Lap« minden előfizetője részt vehet dolgozatával; az tehát mindegy, hol és milyen módon történt az előfizetések. De *többen* nem szerepelhetnek mint egy dolgozat szerzői, kiki csak a maga munkájával versenyezhet; tehát ha mind a ketten pályáztok, mindegyikötöknek külön dolgozatban kell bemutatnia a tudását és képességét. A többi kérdéseitekre fölösleges volna válaszolnom, mert mindenre megtaláljátok a választ magában a pályázati hirdetményben, mely a »Kis Lap« augusztusi

8-diki 6-dik számában jelent meg. — **Kazy Livia.** Csakugyan voltam ott és — szíves kívánságotad köszönve — megjegyezhetem, hogy egészséges vagyok. — **Wolf Elza.** Akkoriban nem is találta volna. Soraidat különben ugy is érthetem, mintha azt hinnéd, hogy a Svábhegyen nyaraltam. Nem nyaraltam én ott. — **Hüvös Róbert.** Csak a koczka-rejtvényt sorozhattam be; a többi nagyon is egyszerűske. — **Mészáros Jolánka és Matildka.** Leveletek egy részét nem értem, még pedig épp azt a részét, amelyre választ kértek. Az a három név hová volt írva? A névsorban azért volt, mert az illetők szintén helyesen fejtették meg azt a rejtvényt. Ha nem ezt értitek, akkor mit? Hogy pedig kik lettek a nyertesek? De miféle nyertesek? A »Kis Lap«-ban pontosan közlöm mindig a nyertesek nevét; kérdéseitek

tehát érthetetlenek. A »K. v.« = *kávé*-féle rejtvényt már igen nagyon régen, még a nagy-szüleitek idejében is ösmerték. — **Kerpely Jenő.** Több fejtöréssel kell az olyan rejtvényt kidolgozni. Te jóformán csak neveket állítottál össze, (nyolcz sorból öt a név), holott azokból a bötükből változatosan lehet sok egyéb szót is összeállítani. Ilyenformán próbáld meg újra. — **„A „Kis Lap“ egy hü járatója.“** *Névtelen* megfejtő nem szerepelhet a megfejtők *név*-jegyzékében, nincs tehát értelme a megfejtés olyatén beküldésének. A koczkarejtvény nem jó, mert *rozsa* szó nincs, csak *rozsa*. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉST ÓHAJT:

Halassy Valika, Hont-Varsányon, Kövér Miczikével.

Előfizetési felhívás

a

KIS LAP

október-decemberi folyamára.

A FOLYÓ évnegyed vége közeledvén, kérjük ama t. előfizetőinket, kiknek előfizetésök e hóval lejár, szíveskedjenek megrendeléseiket mielőbb megújítani, hogy a lap

pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A jövő évnegyedben befejezéshez jut „A *büvös ajándékok*“ című mesés történet, mely oly nagy mértékben megnyerte kis olvasóink tetszését. Ezt nyomban egy másik hosszabb elbeszélés fogja követni, változatosságul most ismét szorosabban a való életből, de épp oly vonzó és érdekes, mint a megelőzője. **Kisebb elbeszélések, mesék, költemények** nagy száma van már szintén közlésre előkészítve, nagyjából **művészi rajzokkal** és eddigi rendes rovataink is változatlanul tovább folynak, valamilyen kéthetenként a **színes műmellékletek** is. Ebben az évnegyedben kerül eldöntésre a „Kis Lap“ nagy pályázata, melynél nemes versenyre buzduló kis olvasóink közt értékes jutalmak kerülnek kiosztásra. Az év végén pedig a legszorgalmasabb rejtvény-*megfejtők* fognak külön jutalomban részesülni.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 „
Egész évre	4 „

Az előfizetések, legzélszerűbben postai utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, IV., Ferencziek tere 3. z. Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.